

Lidové slavnosti, zábavy a zvyky, jiné kolektivní aktivity, vznikající tradice, svatební zvyklosti zrcadlí do jisté míry sociální vztahy uvnitř lokálního společenství, avšak nejen to, podílejí se také na vzniku a rozvoji sociálních kontaktů a zprostředkovávají navázání nových sociálních vazeb. Do struktury sociálních vazeb vnášejí dynamiku, tedy změnu, obnovu i regresi těchto vazeb.

Studované jevy, které lze shrnout pod ne zcela přesným označením lidová kultura, se vlastně stávají komentářem sociální reality lokálního společenství. Ta se promítá do realizace kolektivních tradic a příslušných zvyků či zábav volného času.

Příprava a vlastní organizace tradičních aktivit a společných akcí klade velké nároky na členy lokálního společenství. Tato organizační náročnost je však nesmírně důležitá, neboť právě vypořádání se s určitými těžkostmi či řešení nějakého společného úkolu aktivně přispívá k posilování vazeb v lokálním společenství.

Příprava jakéhokoliv programu vyžaduje prvotní rozhodnutí o jeho uskutečnění. Na takové rozhodnutí má vliv alespoň sebemenší přesvědčení o prospěšnosti a užitečnosti, či dokonce potřebě příslušné společné akce. Po rozhodnutí následuje vlastní realizace, při které dochází k sociální komunikaci. Domnívám se, že je třeba chápat sociální komunikaci v co nejširším smyslu slova. Představuji si pod ní nejen schopnost slovní komunikace a schopnost orientovat se v kolektivu, ale také veškeré způsoby jednání a chování, které vyžaduje pohyb jednotlivce v kolektivu (lokálním společenství) a veškeré interakce, které nabývají sociální povahy. Do sociální komunikace určitě patří i soubor znalostí a vědomostí vztahujících se k tradici a lidové zábavě a bezpochyby živa výměna názorů.